

KAPITOLA PRVNÍ

KDO JSEM?

Jako každý jiný příběh musí i tenhle začít představením hlavního hrdiny. Teď si nejsem jistý, jestli je „hrdina“ to správné slovo, to si každý musí zodpovědět sám. Mluvím pochopitelně o sobě. Představím se vám, co nejlépe to půjde. Od nástupu na střední až do současnosti. Z toho všeho si pak musíte sami udělat obrázek, jaký jsem typ povahy a co jsem za člověka. Chápu, že ne každého budou prvotní kapitoly zajímat a že primárně tady bude chtít skoro každý ty policejní historky z ulice. Nicméně i moje počátky a moje životní cesta jsou velmi důležitou součástí, protože potom na úplném konci budete moct porovnat tu změnu mého charakteru a pointu celého příběhu.

Pocházím z malého města na severu. Tenkrát jsem bydlel u rodičů s mladším bráchou a prožil skvělé dětství. Jako malý jsem miloval superhrdiny, nejvíce Batmana, proto jsem měl jeho různé obleky a věděl jsem, že až vyrostu, chci být také superhrdina. Svoje schopnosti jsem nejprve využil ve sportu, kdy mě po prvním tělocviku v první třídě oslovil fotbalový trenér a já pak 8 let hrál fotbal, ve kterém jsem byl opravdu talentovaný. Dokonce jsem se dostal do krajského výběru. Můj první gól jsem dal tak, že mi brankář protějšího týmu napálil míč do obličeje a ten se pak odrazil přímo do branky. Vyhráli jsme díky tomu 1:0. V budoucnu jsem se naučil dávat

góly i normálně! Fotbal mi přinesl spoustu zážitků a spoustu kamarádů. Nakonec jsem kariéru fotbalisty ukončil, protože můj život byl vlastně jenom fotbal a neměl jsem žádný volný čas. A to jsem fotbal miloval. Fotbalový klub, který byl tenkrát v první lize, se zadlužil na milionové částky a z celého týmu, který jsem znal, se dnes fotbalu věnují snad jen dva kluci. Začal jsem tedy jezdit na skateboardu a našel si v tom zálibu. To bohužel také skončilo po pár měsících, když se mi ve vysoké rychlosti sekl skateboard o kamínek a já letěl několik metrů s dopadem na hlavu, samozřejmě bez přilby. Od té doby jsem se na „skejtu“ pomalu bál rozjet, takže jsem alespoň s kamarády hrál po škole street basketbal, ze kterého jsem si zase jednou odnesl našťipnutou kostrč. Proč tohle píšu? Chci jen naznačit, že modřiny, které jsem schytl na fotbalovém hřišti, při pádech na skateboardu nebo při hraní street basketbalu, nebyly nic v porovnání s modřinami, které přináší život.

Psal se rok 2010 a já končil základní školu. Přišlo tak první rozhodování o mé budoucnosti. Musel jsem si vybrat, kam půjdu na střední. Měl jsem na výběr mezi gymnáziem, ekonomickou školou a nově otevřenou školou zaměřenou na bezpečnostně právní činnost. Posledně jmenovaná byla pro mě jasný favorit. Od mala jsem k policistům vzhlížel a chtěl být taky ten „hrdina“. Dokonce u policie v té době pracoval můj strejda. Po výběrovém řízení a pohovoru s paní ředitelkou na škole s bezpečnostně právním oborem jsem byl umístěn na 9. místě vhodných uchazečů z celkových 120. Rodiče však byli názoru, že bych měl jít na gymnázium. Nejspíš se mě snažili nasměrovat tak, abych byl připravený na vysokou školu, protože doufali, že ji budu chtít studovat. Já jsem i tak chtěl na bezpečnostně právní obor. Na přijímacích gymnázia jsem docela vyhořel. Nejspíš z důvodu, že jsem na tu ško-